

عنوان مقاله:

تجلی قرآن کریم در شعر صفی الدین حلی

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های قرآنی در ادبیات، دوره 7، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

علی خضری

خلاصه مقاله:

قرآن کریم آینه تمام نمای تجلی قدرت خداوند و بزرگ ترین و پایدارترین معجزه الهی برای همه بشریت است. این کتاب هدایتگر که بالاترین درجه های بلاغت و زیبایی سخن را در بر دارد، همیشه الهام بخش اذهان خلاق شاعران بوده است و آنان از تعبیرات بی نظیر و اصطلاحات پرتنین قرآن در آثار خویش بهره جسته اند. الهام گیری از قرآن کریم، در ادبیات دوره انحطاط به دلیل رواج تصوف و گرایش شاعران به زهد رواج بیشتری دارد. صفی الدین حلی از شاعران برجسته این دوره است که به دلیل شیعه بودن و پرورش یافتن در یکی از شهرهای ادب پرور عراق - حله - با قرآن و ادبیات قرآنی آشنایی تمام داشته و جلوه هایی از جمال این کتاب مقدس را در بیشتر درونمایه های شعری خویش نموده است. در این نوشتار با روش توصیفی - تحلیلی با نگاهی به نظریه بینامتنیت به تاثیر قرآن بر شعر این شاعر پرداخته ایم. تجلی آیات قرآن در شعر شاعر در اغراضی چون مدایح نبوی، نمایان تر و پررنگ تر به نظر می رسد. همچنین استفاده تصرفی وی از آیات قرآنی از بسامد بالاتری برخوردار است.

کلمات کلیدی:

The Holy Koran, Arabic poetry, Safi-oddin-e- Helli, Intertextuality, قرآن کریم, شعر عربی, صفی الدین حلی, بینامتنیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1666780>

